

LA INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA: UNA QUESTIÓ NACIONAL I UNA QUESTIÓ INTERNACIONAL

En el moment actual del procés català cap a la independència convé recordar i ser molt conscients que la present situació de submissió a Espanya –més que el resultat d’una guerra– és conseqüència directa d’un acord de la diplomàcia internacional que va expressar-se en el Tractat d’Utrecht de l’any 1713.

Aquest Tractat, els seus precedents immediats i els que el van confirmar posteriorment, van facilitar primer i legitimar de cara al món i les potències internacionals després, l’annexió violenta per part de Castella dels territoris de la Nació Catalana i l’Aragó. Els catalans no hem acceptat mai aquesta legitimitat que va obrir un conflicte que s’ha mantingut amb el temps i que encara avui no s’ha tancat.

N’és una prova d’aquesta continuïtat el fet que durant aquests tres-cents anys, no hi ha hagut a Europa cap potència que un moment o altre no volgués aprofitar-se en benefici propi del descontentament català. Com també ho és que en el transcurs d’aquests tres segles, tots els conflictes que han hagut a Espanya han tingut principalment a Catalunya el seu epicentre generador.

El problema dit català –de fet Europeu– és de naturalesa permanent com així ho van expressar els redactors del “Cas de Catalunya, Apel·lació a les Nacions Unides”, document presentat a la primera conferència constitutiva de l’ONU, celbrada a San Francisco (CA) l’any 1945. I, hi afegien:

“Els punts bàsics de les aspiracions catalanes, no canvien amb l’existència a Espanya d’un règim més o menys liberal. Ni tampoc amb una major o menor opressió. Catalunya ha estat una nació oprimida, sota la Monarquia, sota la República Espanyola i sota Franco. La desaparició de Franco deslliurarà Catalunya del nazi-feixisme, però no de l’opressió espanyola”. Com així ha estat, segons nosaltres constatem sota la postfranquista monarquia espanyola actual.

L’ONU, va acceptar l’Apel·lació –Catalana– a les Nacions Unides i la va registrar com a document annex a la seva Conferència.

Avui la societat catalana ha iniciat un procés democràtic per assolir la independència d’Espanya i ser com qualsevol de les nacions lliures del món!

Per poder-ho tirar endavant, topa amb la legalitat espanyola. Vell conflicte! Dret positiu enfrontat al dret natural, el dilema d’Antígona a l’antiga Grècia.

El dret positiu, és el que genera una autoritat en un entorn polític i temporal concret amb independència de la seva bondat i la voluntat d'aquells a qui ha de regir. El dret natural és el que esmena aquests dos punts i ho amplia als anhels més profunds de l'ànima humana.

El procés de democratització de les societats actuals –iniciat al segle XIX i definitivament formalitzat al segle XX– supera els conceptes d'esclavitud dels homes i de les nacions i assumeix en tant que dret natural, els drets dels homes i el dret de les nacions a l'autodeterminació. Moltes democràcies ho han incorporat al seu dret positiu. Espanya també, però es resisteix a fer-ne una aplicació pràctica davant de la reclamació catalana d'un referèndum sobre el seu futur. Domina per una banda la funesta “raó d'Estat” que tant de mal ha fet en el transcurs de la història a homes i nacions, i per altra banda domina “la ideologia absolutista” que Catalunya va combatre aferrissadament a principi del segle XVIII.

Hi ha un altre argument fal·laç en contra del procés català: considerar-lo un afer intern d'Espanya. La disputa entre dues nacions en conflicte, sempre és de naturalesa internacional! Altrament, i en el cas que ens ocupa, passaríem a considerar Espanya jutge en un conflicte en el qual també n'és part.

La independència de Catalunya és una qüestió nacional i alhora és una qüestió internacional. És internacional perquè la pèrdua de la seva independència, va ser deguda a un tractat internacional, les conseqüències del qual s'han mantingut en el temps de manera permanent i perquè implica la disputa entre dues nacions. I, definitivament és nacional perquè fonamenta la resolució del conflicte en la voluntat dels catalans lliurement expressada.

És per aquestes raons que reclamem a les diplomàcies internacionals que reconeguin la realitat catalana i facin per manera que els catalans d'avui puguin votar lliurement el 9 de novembre de 2014.

D'aquesta manera es podrà continuar al segle XXI el que es va iniciar als segles XIX i XX, que ha permès en poc més de cinquanta anys doblar el nombre d'Estats independents que hi ha al món i així acostar les lleis a la voluntat dels homes i de les nacions!

Cardona i Barcelona, 11 de setembre de 2014

Plaça del Fossar de les Moreres 2-4 baixos, 08003 Barcelona